

Rövid séta, ősz alkonyatban

Azt mondta, ezt még megengedheted magadnak, ezen a jó helyen. Igen, azt hiszem, valóban megengedhetem, válaszoltam, noha nem tudtam, hogy vajon tréfál, vagy komolyan gondolja. Akkoriban ugyanis még nem volt egyértelmű számomra, hogy az a különös viszony, amelybe bele sodródtunk, milyen szabályosságok és szabálytalanságok szerint működik. És Brugge, ez a nyugat-belgiumi város, valóban jó helynek tűnt, és valóban, semmi akadályát nem láttam annak, hogy megvegyem azt az elefántcsont nyelű nagyítót, amely sokkal szebb volt, mint amilyenről valaha is álmodhattam.

Fizettem hát, és a vékony selyempapírba csomagolt zsákmányomat a zakóm zsebébe csúsztottam. Kiléptünk az antikváriumból, s úgy éreztem, fél méterrel a föld felett járok. Már régóta vágytam egy ilyen, nem mindennapi nagyítóra, és elképzelttem, amint hazaérve leemelem a polcra a jókora Bruegel-albumot, és kezemben az elefántcsont nyelű üveglencsével, fölé hajolok.

Néhány lépést tehattünk mindössze, amikor megfogta a karomat. Nagyon fáj a fejem, felmegyek a szállodába, mondta, te csak maradj, sétálgass nyugodtan.

Egy ideig fürkésztem az arcát, aztán úgy gondoltam, jól van, sétálgatni fogok, nyugodtan.

Elköszöntünk egymástól, s én az ellenkező irányba indultam.

Kisvártatva hátranéztem, és láttam, amint épp eltűnik a sarok mögött. A zsebembe nyúltam, s a vékony selyempapíron keresztül is éreztem a domború nagyítóüveg ezüstkeretének bordázatát.

Az alkonyati fényben a csatornaparton lépdeltem céltalanul, a véletlenre bízva magam.

Egy fiáker haladt el mellettem, olyan közel, hogy érezni lehetett a lovak jellegzetes szagát. A bakon ülő keménykalapos hajtó egyszer csak hátrafordult, és egyenesen a szemembe nézett.

Talán ott megyek, ahol nem kellene, talán a rossz oldalon, gondoltam.

De már vissza is fordult, és jókora ostorcsapást mért a lovak hátára.

S mintha ez valami furcsa jeladás lett volna, a lovak egyet-egyet a kockakövekre pottyantottak.

Jel jelt követhetett, mert szinte ezzel egy időben feltámadt az októberi szél, és a csatornát szegélyező fasorról leveleket tépett le. Megálltam, és néztem, ahogyan lassan szállnak, sodródnak a levegőben, egyre lejjebb és lejjebb.

Begomboltam a zakómat, és átmentem a túloldalra. Lassan haladtam, nézegettem a házakat, a régi feliratokat, az évszámokat a homlokzatokon. Egy kis étteremhez érkeztem. 1730-ban épült, tanúsította az ajtó feletti címer.

Odaléptem az ablakhoz. Egészen közel hajoltam, az orrom csaknem az üveget érintette.

Az alacsony helyiség majdnem üres volt. A megterített asztalokon gyertyák égtek, a kandallóban tűz. A benn látható egyetlen ember – nyilvánvalóan a személyzethez tartozott –, gondosan igazgatta az asztalterítőt. Néhány millimétert mozdított az evőeszközökön is.

Othonos, barátságos helynek tűnt; jó helynek egy jó helyen.

Milyen kellemes lenne elfogyasztani itt egy vacsorát, gondoltam. Kedélyesen cseverészni, hallgatni, amint koccintáskor megcsendülnek a kristálypoharak.

Vagy keveset beszélni, néha inni egy kortyot, kibámulni az ablakon a hűvös, szeles utcára, és hallgatni, ahogy pattog a tűz a kandallóban.

De hát ezt már tényleg nem engedhetem meg magamnak, gondoltam, és tovább haladva befordultam az első sarkon.

Ekkor valaki meglökött; két kamasz formájú suhanc szaladt el mellettem.

Nem értettem, miért, hová kell, hová lehet szaladni egy ilyen helyen, egy ilyen régi városban, ahol valahogyan minden olyan emberléptékű. Sok mindent el lehetett képzelni, csak a rohanást nem.

Egy ideig tovább bolyongtam a több száz éves patrícius- és beginaházak között, majd megálltam egy kis könyvesbolt kirakata előtt. A bejárati ajtó tárva volt, s amint benéztem, megpillantottam a falhoz tolt kis asztalkánál ülő két nőt.

Félvérek voltak, részben ázsiai származásúak lehetek. Egyértelműen szépnak láttam őket. Nevetgéltek, s időnként megérintették egymást. A kis asztalkán egy üveg bor volt és két pohár, meg néhány könyv.

Csak álltam ott és néztem a két fiatal nőt, amint a könyvhalmok között, a kis asztalra könyökölve csevegnek.

Aztán erőt vettem magamon, és beléptem a boltba.

Mindketten felém fordultak, és rögtön láttam, hogy tévedtem: nem szépek, hanem gyönyörűek voltak. Ráadásul ikrek, vagy csak annak tűntek; végül is, az ázsiaiaknál és a feketéknél sohasem tudhatja az ember, egy ilyen, európai ember, legalábbis.

Mondtam, hogy körülnéznék, de mihelyt kimondtam, máris tudtam, hogy nem igaz; legszívesebben csak őket bámulnám.

Persze, ezt nem lehetett, nem lehetett nyíltan bámulnom, nézegetnem őket, így könyveket vettem le a polcokról; összevissza lapozgattam, közben folyton feléjük sandítottam. Ügyet sem vetettek rám, közel lehetett már a nyitvatartási idő vége.

Úgy tűnt, minden egy helyen van, amit szerethet egy magamfajta férfiember: könyv, bor és szép nő. De sok volt ez így együtt, és valóban, egyszerre talán nem is élvezhető, gondoltam.

Visszatettem a kezemben tartott könyvet a polcra, és egy utolsó pillantást vetve a két nőre, kiléptem a könyvesboltból. Hirtelen az jutott eszembe, hogy nyilván soha többé nem látom őket, és ez, noha érthető volt, mégis valahogyan lehangolt.

Egyszerre, majdnemhogy váratlanul este lett, és kigyúltak a fények.

Idéje visszaindulnom a szállodába, gondoltam.

Benyúltam a zakóm zsebébe, hogy újra megtapintsam az elefántcsont nyelű nagyítót. Azt hiszem, nem túlzás, ha azt állítom, már akkor megrémültem, amikor még csak a zseb nyílásához ért a kezem. Lázasan tapogattam az üres zsebet, újra és újra, de a nagyító nem volt sehol.

Kétségbeesetten körbenéztem; az egyik nő épp akkor zárta be a könyvesbolt ajtaját. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk. Elmosolyodott, aztán megfordult, és visszaült a kis asztalkához, a másik nő mellé.

Nem volt mit tennem, elindultam hát a szálloda felé.

Épp kiértem a csatornapartra, amikor elkezdődött a szemközti, kivilágított templom harangjátéka.

Amint a zsebemet tapogatva a víz mellett haladtam, azon töprengtem, hogy vajon mit fogok majd mondani, ha megérkezem a szállodába, de semmilyen épkezláb magyarázat nem jutott eszembe.